

Vàlius: «Volem atacar la idea hegemònica d'èxit»

El tàndem de Sarrià ha presentat el seu tercer disc, 'Mesura' (Indian Runners, 2017), repetint fórmula, però amb nous conceptes sobre els quals versar, com ara l'èxit

vàlius són Pol Serrahima i Gerard Segura | Gerard Segura

Irreductibles i indivisibles, Gerard Segura i Pol Serrahima continuen amb el projecte que els ha vist créixer des de la simplicitat, l'honestedat i les ganes de passar-ho bé. **Vàlius** (sí, en minúscula) és el grup que formen i que aquest mes d'octubre ha presentat el seu tercer disc *Mesura* (Indian Runners, 2017). Bateria, guitarra i lletres incisives, parlem d'aquesta fórmula i de l'estat actual de la banda.

Pregunta obligada: Com és que el procés per fer el disc s'ha allargat tant? Des que el vau gravar fins que ha sortit ha passat un any. Per què?

Per sort o per desgràcia, no ens dediquem de manera exclusiva a la música, i de vegades hi ha qüestions que han de passar per davant. Treure un disc comporta una feina (dissenys de portades, assajos, concerts, vídeos, etcètera), i per tant volíem estar tranquils per fer-lo. Per això calia tenir resolts abans alguns assumptes personals i professionals que s'han allargat més del compte.

'L'èxit és submissió a l'enemic', canteu a "Triomf". No creieu que l'èxit rau precisament a ser insubmís, a ser fidel a una manera de fer les coses encara que vagi en contra del funcionament del sistema, és a dir a la resistència? En aquest sentit, no us considereu un grup d'èxit?

Sí, és clar, per nosaltres el veritable èxit és mantenir-se fidel als propis principis, especialment si aquests no se sotmeten als promocionats des del poder, però a "Triomf" ataquem precisament la idea hegemònica d'èxit, la que l'identifica amb la riquesa, la fama, la influència. Una idea que acaba afirmant que l'èxit és fruit del treball. Creiem que la idea que tothom pot tenir èxit segons aquest model és simplement falsa, i serveix per convèncer-nos de perdre la vida treballant pels altres a canvi de ben poc tot esperant els fruits del nostre esforç.

Éd clar que no som un grup d'èxit des de la perspectiva hegemònica: no venem discos, ens truquen poc o gens de festivals importants i no ens demanen fer anuncis. Segurament, fracassaríem si intentéssim assolir aquesta mena d'èxit. Però ens considerem exitosos en el sentit que tenim un públic petit amb el qual ens sentim a gust, ens hem organitzat per poder funcionar amb autonomia, finançant els discos amb el migrat capital que generem als concerts, i anem fent moltes coses que ens venen de gust i que segurament no hauríem fet mai sense tocar amb **Vàlius**.

El disc s'anava a dir "Negoci". Com és que heu canviat d'opinió? Negoci i Triomf van de la mà?

Negoci havia de ser una mena de disc-tesi en què les cançons formessin un comentari més o menys coherent sobre algunes de les estructures econòmiques i de poder en què vivim immersos. Però de cop ens vam trobar a poques setmanes de la gravació amb moltes cançons a mig fer, totes amb la seva estructura instrumental, però sense lletres acabades. Amb tan poc temps, donar coherència interna a les cançons implicava una dificultat afegida, així que vam optar per deixar que cada cançó tingués el seu propi tema. Tot i que hi ha cançons com "Triomf" o "Producte" que potser sí que podrien haver anat a Negoci, hauria estat poc honest fer veure que aquest disc era el que teníem al cap, de manera que vam decidir deixar-ho per més endavant i admetre que *Mesura* seria només una col·lecció de noves cançons de **Vàlius**, que tampoc està malament del tot.

Mai les vostres cançons havien tingut tanta lletra, abans menys era més. Ara líricament heu volgut ser un pèl més ambiciosos però sense perdre la claredat i direcció de les cançons. Decisió pensada o natural?

Diríem que això també ha estat una conseqüència natural de com es va fer el disc. Com hem dit, ens vam trobar que teníem moltes lletres per escriure amb molt poc temps. Com que en les poques hores d'assaig que teníem abans d'entrar a gravar havíem d'acabar d'aprendre a tocar bé les cançons, les lletres les vam haver d'anar fent a casa. I resulta que quan fas les lletres assegut davant l'ordinador en lloc de fer-les al local, t'animes i t'allargues.

En l'aspecte musical trobeu que ha canviat alguna cosa?

És inevitable anar aprenent a tocar a mesura que vas fent concerts i assajos. Segurament això sovint fa que inconscientment anem afegint trucs i coses noves a les cançons que anem fent. Ens han dit que a *Mesura* hi ha estructures més complexes del que era normal en **Vàlius**, però en realitat qualsevol evolució és bastant atzarosa. Normalment, si donem gaires voltes a una cançó és per simplificar-la, de manera que la idea segueix sent la mateixa, però inevitablement nosaltres anem canviant.

vàlius

Aquesta per a en Gerard: Com combines les inquietuds amb Vàlius i El Pèsol Feréstec? Quines coses diferents t'aporten una i altra?

vàlius m'aporta molts directes (i karaokes!), relació de parella, aprenentatge musical constant, molta emoció i un públic minoritari però fidel, i **El Pèsol** m'aporta poesia, recitals, coordinació d'equip, molts concerts dignes de documental Inedit i una trajectòria que fa patxoca (el 2018 complim 15 anys!).

Cap on va Vàlius amb aquest disc? Què us espera? Esteu forts anímicament com a grup?
No sabem gaire cap on va ni què ens espera, però sí que potser estem tenint la sensació d'haver

trobat un punt de certa estabilitat en què ens donem temps per pensar les coses amb més calma i intentem triar una mica en què esmercem esforços. Potser en endavant la cosa va durant un temps cap a fer menys concerts i gravar més cançons (ens hem passat tres anys sense fer un àlbum i potser voldríem mirar de compensar-ho). Però podria passar tot el contrari. Ah, i no hi ha dubte que amb la Carlota hem de fer més cançons, i també pot ser que en un futur intentem fer altres col·laboracions amb gent que ens agrada molt.